

Emmalaltir

Dv, 19/03/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Jo també, com els altres, emmalalteixo. Com tots els altres. Igual. De la mateixa forma. Ser cristià no m'ha donat cap privilegi. El flagell de la malaltia que assota per tots igual m'arriba i en sento el seu dolor i la seva angoixa. Mai no he estat objecte de cap miracle objectiu que m'hagi tornat la salut. Sóc escèptic pel que fa a les guaricions miraculoses, malgrat que en cap moment no les nego, però mai no hi he participat. Sento que la vida és la vida i la malaltia n'hi forma part. L'he de sofrir.

Però, mai no he pensat que la malaltia era voluntat de Déu. Ni tampoc que era conseqüència d'un pecat que havia comès. Estic molt lluny dels amics de Job que el volien convèncer de la seva culpa en la situació extrema en què es trobava. Sé que Déu no vol la malaltia, ni la desgràcia, ni la mort. És el Déu de la vida i de la plenitud. I quan em parla, per la seva Paraula, m'invita a mirar amunt, cap el Regne de Déu, on no hi ha crits, ni plors, ni dolors. Però no podem defugir la situació present, provocada, de forma que ara no podem entendre, per la realitat del pecat. És la nostra situació. Se'ns escapen les raons que justifiquin la presència del mal i del dolor. Simplement, hi són. I la nostra tasca no es tant de tractar-ne d'esbrinar el per què, sinó de lluitar per tal de minimitzar els seus efectes.

Pregar, quan estic malalt, és l'esperança. No sé si aleshores espero que el Senyor em curi. No n'estic mai segur. Però sé que posar les meves coses en les seves mans em fa bé, m'ajuda, m'enforteix. Estic en les mans d'Algú que ho controla tot i no hi ha res que em pugui danyar de forma definitiva. La meva pregària és sempre un crit d'auxili, la majoria de les vegades inarticulat, però sé que Ell l'escolta i em contesta.

De totes formes, en Déu no hi busco tant la solució a tots els meus problemes, com la força per confrontar-los. Això també ho aplico a la malaltia. No pretenc estar-ne exempt. Sé que una i una altra vegada trucarà a la meva porta i no tinc dret a ser diferent dels altres. Tampoc no tinc camins alternatius. Sóc un més a la roda de la vida i em toca el que em toca. El que aleshores busco i trobo és la força de l'Esperit, la seguretat de no haver estat oblidat, la certesa de la seva presència i la força interior per seguir endavant, sense enfonsar-me, sense permetre que aquella situació tanqui les portes a l'esperança i em condueixi a una ruïna moral i espiritual. I en això resideix el meu goig i el meu privilegi.

He après que en qualsevol situació, per tràgica i dolorosa que sigui, sempre hi ha una llum. És la presència de Déu. On Ell hi és, tot pot succeir, res no és impossible. Això em dona força i il·lumina el meu camí. No estic sol. No m'ha abandonat. Continua sent el Déu de la llum fins i tot en situacions extremes de malalties terminals. Fins i tot quan el metge ja ha tancat totes les portes humanes. Aleshores és el moment adient de repetir la paraula del salmista: "I ara, Senyor, què esperaré? La meva esperança està en tu".